

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
4 Пж 1003/19
20.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Иване Павловић, председника већа, судије Александре Поповић и судије Љиљане Вуковић, чланова већа, у правној ствари тужиоца „ТЕЛЕНОР“ д.о.о. Београд, ул. Омладинских бригада бр. 90, против туженог „OPPIDULUM ARENA“ д.о.о. Ириг, ул. Болничка бб, чији је пуномоћник Станислав Животић, адвокат из Богатића, ПФ бр. 24, ради исплате дуга, вредност предмета спора 356.878,15 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду П 5367/16 од 07.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 20.02.2020. године, донео је следећу:

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ жалба туженог, као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Београду П 5367/16 од 07.11.2018. године, у ставовима II и III изреке.

II ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом Привредног суда у Београду П 5367/16 од 07.11.2018. године, у ставу I изреке стављен је ван снаге закључак о извршењу јавног извршитеља Уне Сучевић из Сремске Митровице бр. И.Ивк. 825/2015 од 21.12.2015. године. Ставом II изреке усвојен је тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 356.878,15 динара са законском затезном каматом од 22.09.2015. године до исплате. Ставом III изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 47.738,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Благовременом жалбом тужени побија одлуку из става II и става III изреке првостепене пресуде, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са предлогом другостепеном суду да првостепену пресуду у побијаном делу преиначи на тај начин што ће одбити тужбени захтев и обавезати тужиоца да туженом накнади трошкове парничног поступка.

Одговор на жалбу туженог није поднет.

Испитујући законитост и правилност побијане пресуде, у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд, као другостепени суд, налази да жалба туженог није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нису учињене апсолутне битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на

које другостепени суд пази по службеној дужности. С тим у вези, првостепени суд у току парничног поступка није предузео било какву радњу која се може окарактерисати као радња онемогућавања туженог да расправља пред судом, а на шта је жалбом туженог на уопштен начин неосновано указано. Нису основани ни жалбени наводи туженог којима указује на битну повреду одредбе парничног поступа из тачке 9) истог члана и става закона, будући да је тужиоца у овом поступку заступао пуномоћник на основу уредно издатог пуномоћја за заступање. Осим тога, а насупрот жалбеним наводима туженог, побијана пресуда није захваћена ни апсолутно битном повредом одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12) Закона о парничном поступку, будући да садржи јасне и потпуне разлоге о свим одлучним чињеницама.

Жалбени наводи туженог, којима указује на релативно битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са члановима 8. и 231. Закона о парничном поступку, нису разматрани од стране другостепеног суда, са разлога што предметни спор има карактер парнице о спору мале вредности, у смислу члана 468. Закона о парничном поступку, у којима се одлука може побијати само због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. овог закона и због погрешне примене материјалног права. Из истог разлога (недозвољености) нису цењени ни жалбени наводи туженог којима побија утврђено чињенично стање.

Предмет тужбеног захтева је исплата потраживања тужиоца према туженом у износу од 356.878,15 динара, са одређеном законском затезном каматом, на име испуњења уговорне обавезе из Претплатничког уговора за ГСМ бр. 1.11718173.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда, тужилац као пружалац услуге и тужени као претплатник, дана 01.07.2010. године, закључили су напред означени претплатнички уговор и два анекса тог уговора којим су дефинисане појединости њиховог правног односа. Према садржини овог уговора, тужени претплатник је својим потписом на уговору потврдио да је упознат са Општим условима пружања и коришћења услуга у јавној мобилној комуникационој мрежи „Теленор“ д.о.о. Београд. Чланом 7. ставом 1. Општих услова предвиђено је да је претплатник дужан да плати цену за услуге на основу рачуна који пружалац испоставља претплатнику најмање једном месечно, с тим да се пресек услуга врши последњег дана у месецу за текући месец, због чега се део сабраћаја након пресека приказује у спецификацији и обрачун наведеног саобраћаја се врши и приписује за наредни месец. Ставом 2. истог члана Општих услова је предвиђено да рачун за услуге пружене у претходном месецу доспева на плаћање сваког 20. у месецу, при чему је пружалац овлашћен да на сваки доспели неизмирени износ зарачуна претплатнику законску затезну камату почев од првог дана након доспећа рачуна. Тужилац је задужио туженог на име накнаде за месец август 2015. године, за износ од 1.904,90 динара, с тим да је као претходно стање на рачуну исказан износ од 354.973,25 динара, те укупно задужење по овом рачуну износи 356.878,15 динара. Из садржине налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке, првостепени суд је утврдио да укупан дуг туженог на дан 06.11.2017. године износи 356.878,17 динара, који чини кумулативни износ неплаћеног задужења за јун, јул и август 2015. године, те да је у вези рачуна за јун месец 2015. године достављена техничка спецификација о оствареном саобраћају по времену, датуму, позиваном броју, интернету, коришћеном сервису и временском трајању коришћења услуге. Такође, првостепени суд је утврдио да је мобилна картица туженог деактивирана дана 20.08.2015. године, те да спорни рачун није рекламирао.

Код напред утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је на основу члана 262. Закона о облигационим односима извео закључак да је тужбени захтев основан, па

је у складу са тим обавезао туженог да плати тужиоцу тражени износ са припадајућом затезном каматом.

Побијана одлука је правилна.

У конкретном случају, тужилац и тужени су засновали претплатнички уговорни однос који је био временски орочен, међутим, како је тужени и након истека минималног периода претплате наставио да користи услуге тужиоца, то је међу странкама заснован уговорни однос на неодређено време.

Стога, тужени као корисник услуге је био дужан да плаћа тужиоцу накнаду за коришћење телекомуникационе мреже у јуну, јулу и августу 2015. године у складу са садржином уговорног односа.

Тужени, међутим, није платио задужење за јун, јул и август 2015. године збирне вредности од 356.878,15 динара. Претежни део овог потраживања чини месечно задужење за јун 2015. године у вредности од 351.865,25 динара, које је последица употребе мобилне мреже у иностранству (роминг), према спецификацији коришћења услуге коју је приложио тужилац. Из овог писмена је утврђено на који начин је тужени користио телекомуникациону мрежу тужиоца током спорног месеца у погледу врсте и времена коришћења услуге, те количине преузетих података на интернету. Основаност потраживања у погледу висине, првостепени суд је утврдио на основу образложене оцене налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке, који је извршио проверу рачунске тачности обрачуна услуге од стране тужиоца у складу са параметрима коришћења услуге.

У погледу оцене приговора застарелости потраживања, првостепени суд је правилно применио члан 378. став 1. тачка 3) и члан 388. Закона о облигационим односима када је извео закључак да утужено потраживање није застарело, те да је изнети приговор туженог неоснован. Ово, стога, што рачунајући од првог дана када је тужилац могао да захтева испуњење 21.09.2015. године, па до дана подношења предлога за извршење 14.12.2015. године није протекао рок од једне године у коме застаревају потраживања на име накнаде за употребу телефона.

Правилна је одлука првостепеног суда о законској затезној камати, заснована на одредбама члана 277. и 324. Закона о облигационим односима. Законска затезна камата је правилно досуђена тужиоцу на износ главног дуга почев од дана пада туженог у доцњу па до исплате, сагласно садржини закљученог уговора. Такође, правилна је одлука првостепеног суда о парничним трошковима, донета применом члана 153. и члана 154. Закона о парничном поступку.

Са изнетих разлога и на основу члана 390. Закона о парничном поступку, првостепена одлука је потврђена, у побијаном делу, као у изреци ове одлуке.

Применом члана 165. Закона о парничном поступку, другостепени суд је одбио, као неоснован, захтев туженог за досуђење трошкова жалбеног поступка, у ставу II изреке ове пресуде, имајући у виду да тужени није успео у поступку по жалби.

ИП/ММ/ЕВ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА

Ивана Павловић, с.р.

За тачност отправка